

ПРОГРАМА

ЗА КОНКУРСЕН ИЗПИТ ЗА ДОКТОРАНТИ ПО ПРОФЕСИОНАЛНО НАПРАВЛЕНИЕ
3.5. ОБЩЕСТВЕНИ КОМУНИКАЦИИ И ИНФОРМАЦИОННИ НАУКИ

СЪВРЕМЕННА БЪЛГАРСКА ЖУРНАЛИСТИКА – 2018/2019 г.

1. Социалистическият медиен модел – специфика и елементи. Функции, цели и задачи на медиите в тоталитарното общество. Журналистиката като инструмент на системата за социално управление.
2. Цензурата при социализма. Институции на скритата и явната медийна цензура.
3. Антитоталитарни прояви в тоталитарните медии – изява на свободния дух или социална поръчка и механизъм за „отпушване на клапана“.
4. Репресии към българската журналистика при социализма.
5. Репресии чрез българската журналистика при социализма.
6. Алтернативни източници на информация в тоталитарното общество.
7. Преходът в България и ролята на медиите в социалните процеси. Промени в журналистиката.
8. Основни тенденции в развитието на съвременната българска журналистика. Аспекти на новите комуникационни реалности и проблеми в медийното пространство.

Библиография

1. АВРАМОВ, Д. Летопис на едно драматично десетилетие. Българското изкуство между 1955 и 1965 г. София, 1994.
2. Българската журналистика 160 години: Минало–настояще–перспективи: Научни студии, статии, съобщения. София, 2006.
3. ВЕЛИНОВА, М. 1000 вестника. София, 1992.
4. ДАЙНОВ, Е. Политическият дебат и преходът в България. София, 2000.
5. ДЕЕНИЧИНА, М. Между фанфарите и заклинанията: Тоталитарният модел на българската журналистика 1956 – 1989 г. София, 2008.
6. Журналистиката в тоталитарното и посттоталитарното общество. София, 1995.

7. ЗНЕПОЛСКИ, И. Езикът на имагинерния преход. София, 1997.
8. ЗНЕПОЛСКИ, И. Историкът и множественото минало. „Сиела“, София, 2017.
9. ЗНЕПОЛСКИ, И. Новата преса и преходът. София, 1997.
10. ИГНАТОВ, А. Психология на комунизма. София, 1991.
11. КАЛИНОВА, Е., И. БАЕВА. Българските преходи 1939 – 2010. „Парадигма“, София, 2010.
12. КОЛЕВА, Е. Езикът на журналистите и публичният медиен език. Издателство „Лице“, 2011.
13. МАРКОВ, Г. Задочни репортажи за България. София, 1990.
14. Медии и митове. Състав. Г. ЛОЗАНОВ и О. СПАСОВ. София, 2000.
15. Медии и преход. Състав. Г. ЛОЗАНОВ, Л. ДЕЯНОВА, О. СПАСОВ. София.
16. Медиите и политиката. Състав. Г. ЛОЗАНОВ и О. СПАСОВ. София, 2011.
17. МОНОВА, Т. Думите, които разделят. София, 2000.
18. МОНОВА, Т. Новият журнализъм на прехода. Между корпоративния карцер и новите медии. Издателство „Парадокс“, София, 2012.
19. НАЙДЕНОВ, Д. Пресжурналистика. София, 1995.
20. НРБ от началото до края. Под общата редакция на Ивайло Знеполски. „Сиела“, София, 2011.
21. РАЙЧЕВ, А. и А. АНДРЕЕВ. Време и всичко. „Жанет 45“, 2017.
22. РУС-МОЛ, Щ. и И. Инджов. Журналистиката. Учебник и наръчник. Второ актуализирано и преработено издание на български език, София, 2017.
23. 150 години българска журналистика. София, 1994.
24. ХАВЕЛ, В. Силата на безсилните. София, 1994.
25. ХРИСТОВ, Х. Убийте “Скитник”: българската и британската държавна политика по случая Георги Марков. София, 2005.
26. ХРИСТОВА, Н. Българският случай. Култура, власт, интелигенция 1944 – 1989 г., Нов Български университет, София, 2015.
27. ХРИСТОВА, Н. Специфика на българското “дисидентство”. Власт и интелигенция 1956–1989 г. Пловдив, 2005.
28. ЦАНКОВА, С. Въведение в медиазнанието. София, 2007.
29. ЧИЧОВСКА В. ГЛАВЛИТ (1952 – 1956). Изграждане на единна цензурна система в България. В: Исторически преглед. 1991, №10, с. 38 – 69. И в: Политическата цензура в България. Варна 2003, с. 111 – 165.